

ЧЕРНІГІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені Т. Г. ШЕВЧЕНКА

**ВІКОНЦЕ
У СВІТ КАЗОК**

Чернігів, 2017

УДК 821.161.2-343(082)

ББК Ш9(4УКР)-2я43

В 43

Науковий керівник: Стрілець С. І. – доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри дошкільної та початкової освіти Чернігівського національного педагогічного університету імені Т. Г. Шевченка

В 43 Віконце у світ казок / Упорядник Смолянко Ю. М. – Чернігів, ФОП Баликіна О.В., 2017. – 28 с.

Авторська збірка «Віконце у світ казок» подарує дітям дошкільного віку дивовижний та неймовірно теплий світ фантазій, подорож до країни дитячих мрій. Разом із цією збіркою малюк не тільки матиме змогу послухати казки, а й чудовий спосіб реалізувати свій творчий потенціал, розфарбувавши ілюстрації до них. Скористувавшись кольоровими олівцями або маркерами, додасте зображенню яскравості й барв. Ви зможете також доповнити малюнки вашими власними графічними фантазіями.

Запропонована збірочка авторських казок стане у нагоді вихователям дошкільних навчальних закладів, батькам, дітям середнього та старшого дошкільного віку.

*Рекомендовано до друку
кафедрою дошкільної та початкової освіти
Чернігівського національного педагогічного університету
імені Т. Г. Шевченка
(протокол №6 від 15 грудня 2016 р.)
Збірка казок для дітей дошкільного віку*

***Казка – це, образно кажучи, свіжий вітер,
що роздмухує вогник дитячої думки і мови***

В. О. Сухомлинський

ПЕРЕДМОВА

Казки обожнюють усі – будь-то дорослі чи діти. Саме вони вселяють у наші душі дихання чарів та магії, відчуття, що добро завжди перемагає зло. Казки живуть поряд із нашими мріями, вони наснажують, дарують тепло і поліпшують настрій.

Бажаючи вибрати для наших дітей книжечку щонайкращих казок, ми радимо зупинитися на цій збірочці. Ці казки найбільше відповідають смакам дітей від 4 до 7 років, вони змушують їх сміятися і водночас думати, розбуджують їх цікавість та увагу до явищ природи, але не розбуркують молоду фантазію дивоглядними образами заклятих замків, царів, розбійників, драконів та демонів, не тривожать молодого чуття страшними трагічними пригодами та незрозумілими для дітей відносинами обох полів. А найголовніше – Ви не зможете знайти подібні казки, оскільки вони є авторськими.

Сподіваємося, що наша збірка стане своєрідним «свіжим вітром», який змінить Ваше уявлення про казки. Ми спробуємо поринути з Вами у незвичайний світ тварин, рослин, природи і, на відміну від інших збірок казок, ми пропонуємо ілюстровані казки, що збереже Ваш вільний час для пошуку ілюстрацій до вивченої з дітьми казки, а також зможете ознайомитися з незвичайними ситуаціями, у які потрапляють до цього знайомі дітям герої.

***Тож без вагань відчиняйте наше віконце і дозвольте цьому
вітерцю перенести Вас у чарівний світ казок.***

ЗДІЙСНЕННЯ МРІЇ...

Одного осіннього вечора небо затягнуло і хмарок було стільки, що неможливо порахувати. У найбільшій з хмаринок було 10 дітей – краплинок. І одна найстарша краплинка, яка уже була на землі і одного разу бачила, як падають на землю маленькі, пухнасті, легенькі сніжинки, водночас вона була з іншими краплинками в калюжі.

Відтоді в неї з'явилася мрія і думки були про сніжинку, вона уявляла себе нею. Мріяла про те, як стане легесенькою, пухнастою, білесенькою, схожою на сніг.

Якби краплинка була сніжинкою, вона вкрила б собою і дерева, і будинки, і доріжки в парку, і взагалі все-все навкруги. Уранці прокинулися б дітлахи, зраділи і цілий день грали в сніжки, будували фортеці, каталися на лижах і санчатах. Діти б весело сміялися, і усі були б щасливі, адже діти люблять сніжинки, сніг і вони обожнювали б її, маленьку, крихітну краплинку.

І ось подув сильний північний вітер, температура повітря понизилася, а краплинка не втрималась і впала на землю, повітря було настільки холодне, що краплинка перетворилася на сніжинку і спускалася кружляючи на землю.

Ось так краплинка, дуже довго мріючи, змогла дочекатися і, кружляючи, падала на дерева, будинки, дороги, а наступного дня всі діти гралися вже в сніжки, роблячи їх із сніжинок.

Отже, мріймо і мрії обов'язково здійсняться!

ЯК ТРОЯНДА ЩАСТЯ ДАРУВАЛА

Серед широких барвистих ланів, біля стрімкої річки, стояла собі хатинка, біленька, маленька та чепурна. І жила там жінка, яка дуже любила квіти. Великі та маленькі, червоні, білі, блакитні, розцвітали вони в саду ранньої весни і аж до пізньої осені.

Господар тримав пасіку. Але, окрім бджілок-трудівниць, у квітник заглядали й інші комахи.

Цвіркун, який там оселився, кожного дня, увечері, діставав свою скрипку і грав дивовижні мелодії.

Якось почув ту вечірню виставу Світлячок, який жив не так далеко від лісу. Та так заслухався...

– А давай з нами жити. Удень будеш відпочивати, а ввечері мурашок з бджілками по домівках проводити, а то часто губляться.

Світлячок зголосився на таку пропозицію. Це була його найперша робота.

Оселився він під старезним пеньком, у який господиня наносила землі і квіти посадила.

Уночі по садку пролетів, ліхтариком посвітив, мурашок додому провів та ледь на колючку не натрапив, бо поруч росли кущі троянд.

«Що це тут таке? Треба Цвіркуна запитати,» – здивовано помислив.

Уранці, ще як тільки розвиднілось, Світлячок сидів вже поруч зі скрипалем:

– Удень тут дивовижна краса. Цвіте безліч квітів, з-поміж них і троянди з колючками. А пахощі які! Сюди на екскурсію всі комахи з околиць злітаються.

– А зараз усе навколо спить та поховалось, – засмутився Світлячок. – І я вдень відпочиваю, нічого не побачу.

Та невдовзі над хаткою у нього з'явилися перші паростки. Жучок перед нічною роботою завжди залітав на пеньок, щоб глянути, як справи.

Одного разу він помітив поруч із корінцями Черв'ячка-Дощовичка.

– Ти хто такий? Я тебе ніколи тут не бачив. Не псуй квітів. Я дуже хочу, щоб у мене над домівкою виросла така краса.

– Не хвилюйся, я тут теж працюю, землю розпушую, щоб рослини краще росли.

Так у Світлячка з'явився новий друг.

Вони зранку до вечора разом пили чай у зеленому листі і мріяли побачити квіти.

Минув час. І на клумбі у пенючку з'явилися пуп'янки.

Світлячок щоранку прилітав подивитися, чи немає квіточок.

І от якось одного дня ввечері, коли Світлячок готував чай для себе і друзів, Цвіркун застрибнув у двері і розповів новину, що розцвіли квіти, які так чарівно пахнуть.

Чай залишився на столику, а троє друзів насолоджувалися красою та пахощами троянд.

Тендітні квіти розкрили свої пелюстки і пахли так сильно, що Цвіркун, сміючись, сказав:

– Тепер Світлячок знайде домівку навіть і без власного ліхтарика.

А малий жучок радів, що саме для нього цвістимуть і вночі такі прекрасні квіти.

КРУТЬ і ВЕРТЬ

Жили-були собі 2 зайчики – Круть і Верть. З пелюшок були найкращими друзями. Усе робили разом. І до зими кожного року готувалися разом: сіяли капусту, моркву, горох. Старанно поливали город кожного дня, щоб врожай був багатий. І збирати той врожай один одному обов'язково допомагали. У кожного був свій город, але, щоб не було сумно, друзі домовились, що разом будуть на городах працювати.

Ось настав час садити городи. А Верть захворів і погано себе почував. Каже він: «Круть, я не можу тобі допомогти, бо вже дуже нездужаю. Ти посади, будь ласка, сьогодні у себе і у мене на городі моркву, а я тоді завтра на обох городах посаджу капусту». На тому і домовились. Круть посадив на обох городах моркву, полив її, а Верть увесь день у ліжку пролежав.

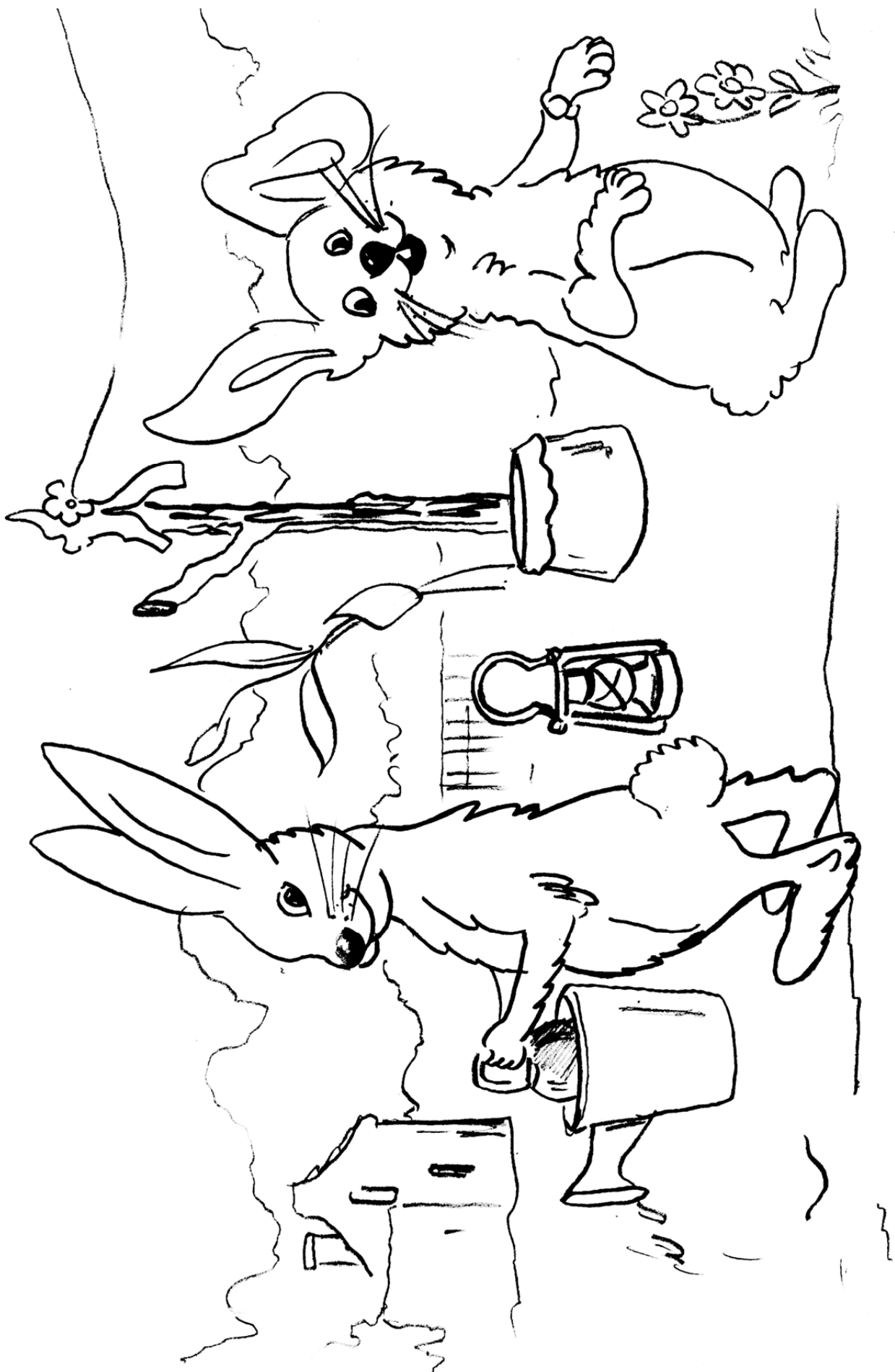
Наступного дня Верть знову заявляє: «Дуже я ще слабкий. Давай ти і сьогодні посадиш капусту на городах, а я завтра горох посію і полню все, щоб урожай кращий був». Так і зробив знову Круть всю роботу сам.

А Верть подумав: «Не хочу я цього року нічого робити. Я хоч і краще вже себе почуваю, але попрошу друга і завтра все за мене зробити, прикинувшись, що зовсім вже мені погано. Він добрий і турботливий. Він все зробить».

Так Круть і наступного дня працював на обох городах. А Верть уже не хотів у ліжку лежати, нудно стало йому, то й вирішив піти погуляти до лісу та такою дорогою, щоб Круть його не побачив. А Круть цього дня закінчив роботу раніше і вирішив навідати друга, гостинців хворому принести. Прийшов до будиночка, у якому живе Верть, а вдома – нікого.

Задумався Круть: «Де ж це Верть ходить? Він же казав, що слабує». І вирішив почекати його на ганку. Бачить: біжить Верть радісний, веселий, із букетом квітів, які назбирав у лісі. І тут Круть зрозумів, що друг його обманював, щоб не працювати на городі. Верть підбіг до будинку, бачить, що Круть його чекає, ще й гостинці йому приніс і стало йому так соромно. Підбіг він до друга, став пробачення просити, пообіцяв, що весь врожай сам збере з обох городів. Круть хоч і образився сильно, але все ж таки пробачив друга.

Після цього Верть більше ніколи-ніколи нікого не обманював, бо збагнув, що весь обман одного дня все одно розкриється. І ще, обманюючи, можна дуже сильно когось образити.

ПОДАРУНОК ДРУГОВІ

Сьогодні у Нестеренків свято – їхньому Миколці 6 років. Усі так довго чекали цього дня, а особливо іменник. Прийшло на день народження багато родичів і друзів, вони вітали хлопчика і дарували подарунки. У Колі була одна мрія – він хотів собі домашнього улюбленця – собачку, але батьки були категорично проти. Хлопчик все ж таки сподівався, що десь там в горі подарунків, він знайде свою мрію.

Миколка почав швиденько розкривати подарунки, один за одним, машини, конструктори, пазли, навіть дорогий вертоліт на пульті управління, але живу іграшку так ніхто і не подарував. Спочатку хлопчик засумував, але гора іграшок швидко відволікла його увагу.

І ось приємна несподіванка, дзвінок у двері, іменник підлітає до дверей і бачить Максимку – найкращого друга у дитячому садку.

– Колю, вітаю тебе з днем народження. Моя Лейла народила нещодавно цуценят і я вирішив подарувати одного тобі.

Якби ви тільки бачили, як засвітились очі у Миколки, він був такий щасливий.

– Дякую тобі, Максиме, – це найкращий подарунок.

Наступного дня, коли хлопчик прийшов до дитячого садка, то відразу ж розповів про свого домашнього улюбленця, якого найменував Бароном. Він уже з нетерпінням чекав вечора, щоб пограти зі своїм новим другом. Але батьки не дуже зраділи такому члену родини, вони не любили собак і взагалі не хотіли тримати у квартирі ніякої живності.

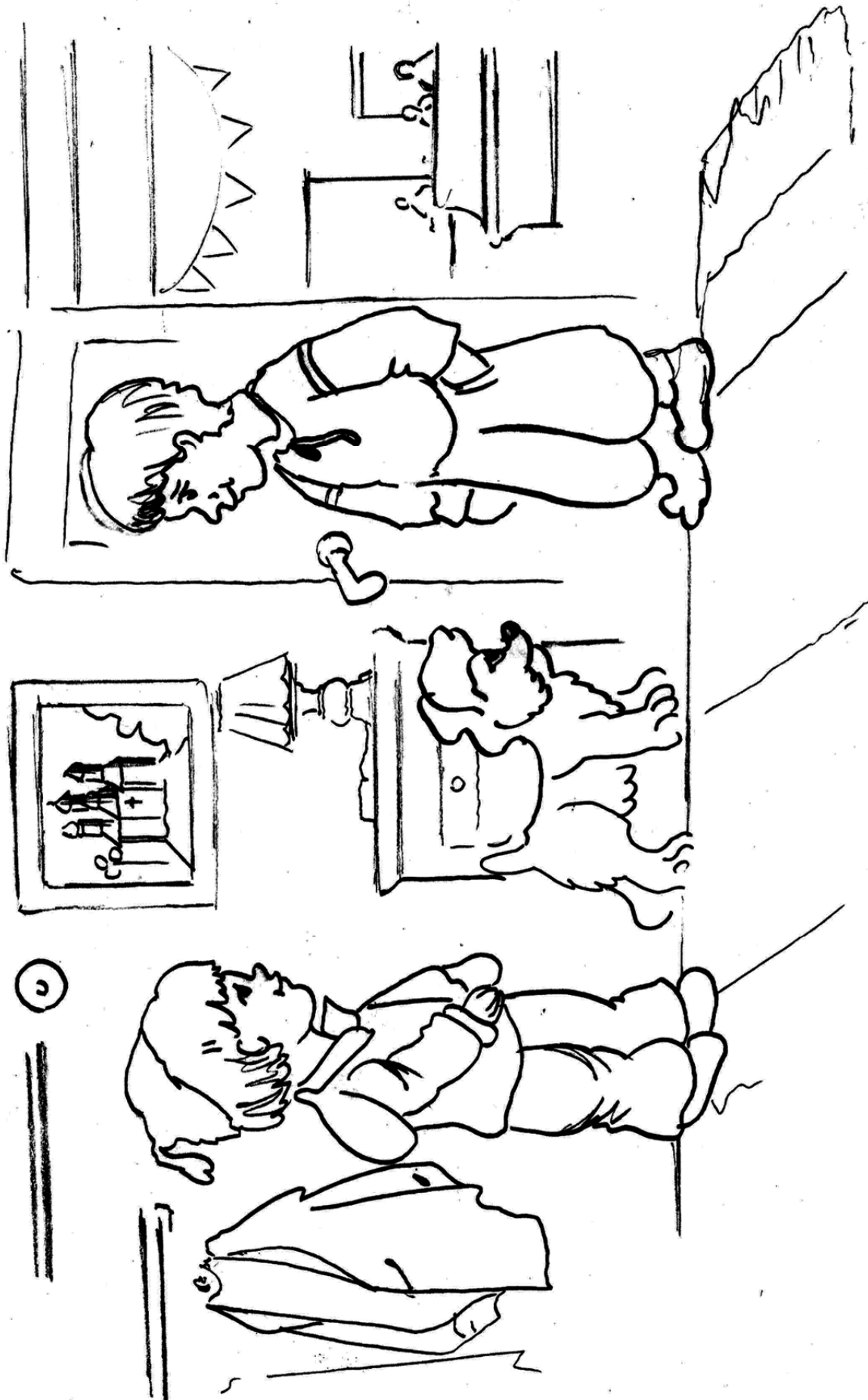
Мама з татом не стали чекати, коли прийде Коля з садочка і вирішили самі, що нічого, не маленький уже, поплаче і заспокоїться, а цій собаці в нашому домі не місце.

Коли прийшли за Миколкою батьки, то він летів додому мов на крилах, щасливий біг до свого нового друга. Обійшовши всі кімнати у квартирі, він не побачив Барона, і сльози самі покотились рікою.

– Мамо, де собака?

– Заспокойся, ми з татом віддали його в гарні руки, ти ще малий і не розумієш, що це не іграшка і скільки з ним клопоту.

Миколка плакав усе дужче, але ніхто вже не звертав увагу на його сльози. Проте батьки спокійно перейшли до кімнати дивитися телевізор.

ЗИМА

Колись на світі жила маленька дівчинка, і звали її Зима. Любила Зима снігом віяти, хуртовини накликати, на вікнах малювати, але все це не приносило їй великої радості, бо не було в неї друзів. Досить вона самотня була. Довго не думаючи, батько – Дід Мороз, начарував Зимоньці із водяної пари кристаликів, які дуже були схожі на сніжинок. Отак сніжинки і стали подружками дівчини-Зими.

У Зими знайшлося багато друзів, які допомагали їй наводити лад у морозну погоду, де потрібно снігу насипати, а де і на вікнах малювати, а де навіть дорогу снігом перемести. А жила-була Зима у хорошій хатинці, з крижаною підлогою, морозною візерунковою стелею і розмальованими вікнами. Хата ця стояла в дрімучому лісі. І жила в цьому лісі Снігова Королева, якій не подобалися подружки-сніжинки та Зимонька, от і надумала вона зло заподіяти.

Одного дня, коли Зимонька малювала на вікнах, а сніжинки були далеко від неї, зла чаклунка вкрала сніжинок і замкнула їх високо у фортеці свого льодяного замку. Довго плакала Зимонька за подружками, але на допомогу їй прийшов Морозець, який знав, як перемогти злу чаклунку.

Ішла Зимонька дрімучим лісом до Снігової Королеви просити, щоб та відпустила сніжинок і плакала, а її сльози ставали крижинками, за якими знайшов дорогу до замку Морозець. Поки Зима говорила із чаклункою, Морозець швиденько відкрив фортецю і сніжинки утекли через віконце, а Королева, побачивши це, швидко кинулася до фортеці. Там вона й зловилася. Закрила її Зима і двері заморозила, а сніжинки снігу навіяли, щоб вона ніколи звідти не втекла і горя не заподіяла. Отак вони провчили Снігову Королеву.

І жили собі, поживали, та тільки щастя знали!

НЕЗВИЧАЙНИЙ ХЛОПЧИК

Був сонячний літній день. По небу ліниво пропливали пухнасті хмари, а яскраве сонце грайливо лоскотало обличчя дітей, які гралися на подвір'ї. Андрій, Дмитрик та Яринка старанно, не покладаючи рук, будували замок із піску. Хлопці носили воду, зволожували нею пісок, будували фортецю навколо замку, щоб вороги не змогли до нього підступитися. Яринка вимощувала доріжки, прикрашала їх кульбабками. Дітлахи так занурилися у свої справи, як не помітили, що до них підійшов маленький золотоволосий хлопчик із синіми, як волошка, очима.

– Можна з вами будувати замок? – невпевнено запитав він.

– Іди гратися деінде! – грубо відповів Андрій.

– Так, ми не хочемо будувати з тобою замок, – повторили Дмитро та Яринка.

Діти не любили з ним гратися через його зовнішність – малого зросту, з кучерявим, кольору сонця, волоссям та синіми очима. Саме цим він відрізнявся від решти дітей.

Артур, саме так звали хлопця, нахиливши голову, сумно пішов геть. Діти повернулися до своєї роботи. Замок був майже готовий. Аж раптом небо вкрилося темними хмарами, сонечко заховалося і здійнявся вітер. Починався дощ. Діти засмутилися, адже дощ зруйнує їхній замок, який вони так довго будували.

До них знову підійшов Артур і заспокоїв:

– «Не хвилюйтесь, я можу зупинити дощ, щоб він не зруйнував ваш замок».

– Ти? – зневажливо засміялися діти, не повіривши у слова чудернацького хлопчика.

Артур підвів очі до неба і промовив: «Хмари, розступіться! Дощику-братику, зупинись!» Але перші краплі дощу неслухняно впали на землю.

Діти зрозуміли, що їхній замок не врятувати, і засмучені пішли додому.

Після того як земля вдосталь напилася води, дощ припинився і визирнуло грайливе сонце. Діти вийшли на подвір'я, і яке було їхнє здивування, коли вони побачили свій замок цілим і неушкодженим.

– Невже він все ж таки зупинив дощ? – не хотіли вони вірити, коли ближче підійшли до піщаної споруди. Було добре видно, де саме дощ ішов, а їхній замок ніби обминув.

– Як таке можливо? – вигукнула Яринка.

Діти озирнулись, позаду них стояв Артур.

– Як тобі це вдалося? – запитав Дмитро.

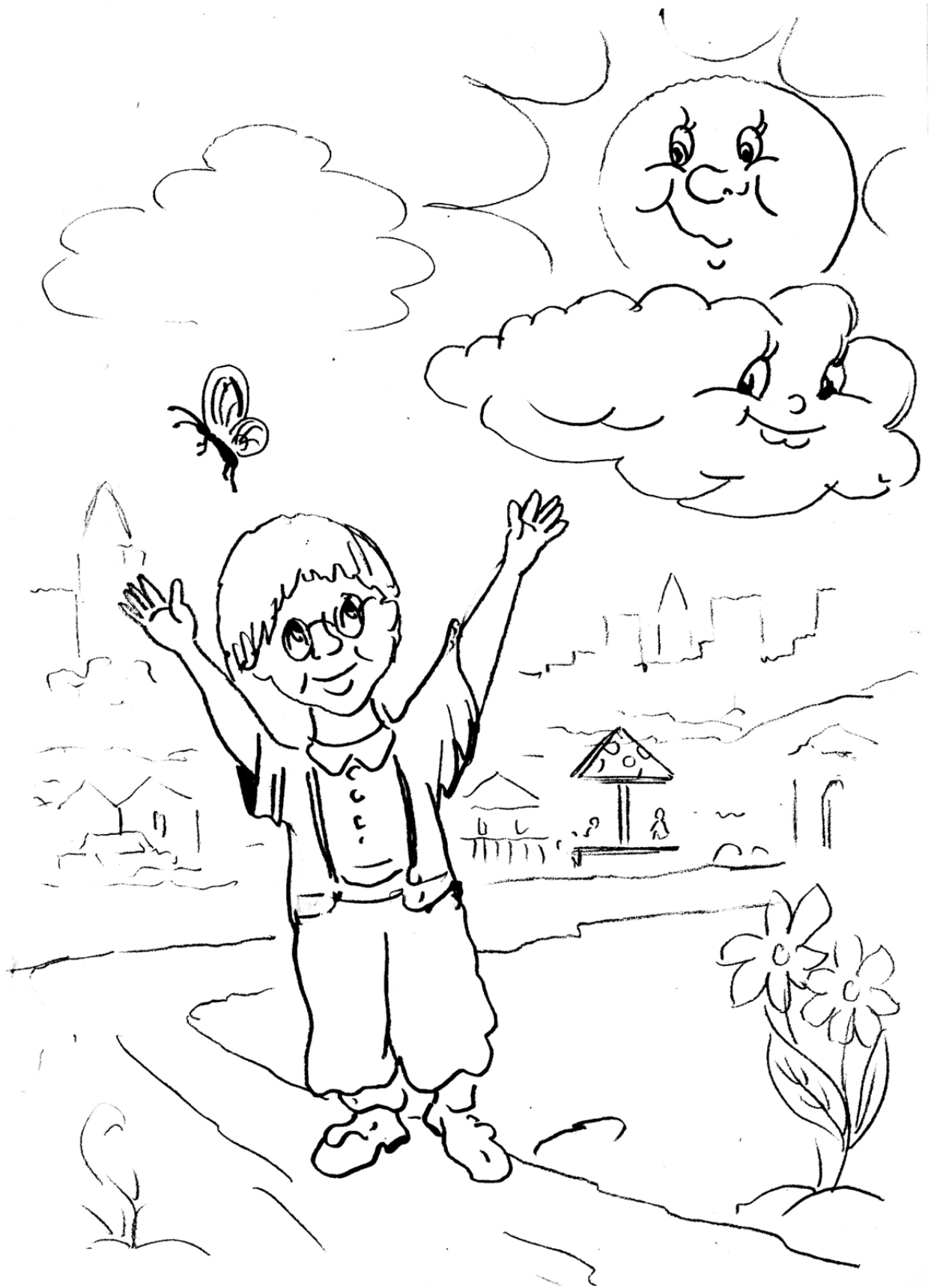
– Усе дуже просто, – відповів хлопчик. До мого народження на Землі я жив на небі. Моєю мамою була синьоока хмаринка, а татом - вітерець. Дощик – мій брат. А сонечко було моїм найкращим другом. Ось тому я так схожий на них. Я попросив дощик, щоб він не руйнував ваш замок, і тому жодна крапля не впала на нього.

Діти винувато опустили голови. Їм стало соромно, що вони образили хлопця.

– Ходімо з нами разом добудовувати замок, – запропонував Андрій.

– Ходімо, – зрадів Артур.

З того часу вони стали найкращими друзями і завжди гралися разом.

КАЛИНКА

Десь за горами, за долинами, неподалік річки Чибриж, у невеличкому містечку Городня було чарівне лісове королівство, де жили маленькі чарівники-лісовички. Вони доглядали своє королівство та оберігали його від усякого лиха.

Одного ранку, коли яскраве весняне сонечко пригрівало землю, лісовички, набравши повні кишені різного насіння, – ялини, сосни, дуба, берези та калини – вирушили на лісову галявину. Вони працювали старанно увесь день.

Сонечко старанно зігрівало насінинки, дощик їх поливав, і згодом з землі проросли маленькі, тоненькі пагінці, схожі на тендітних дівчаток.

Лісовички сумлінно доглядали за всіма мешканцями своєї галявини, проте найбільше вони піклувалися про ніжну Калину, підв'язували її, щоб підступний вітер не зламав.

Так все літо росли деревця під пильним наглядом маленьких чарівників.

Завдяки теплим сонячним промінчикам вони зміцніли і перетворилися у гарні молоді деревця. Та ось, зовсім непомітно, прийшла у гості Красуня Осінь, яка всім принесла дарунки. А для Калини в неї був особливий подарунок – чудова червона хустина.

*Зарум'янила осінь калину,
У червоне намисто вдягла.
У погожу та сонячну днину
Павутинку струни натягла.*

*Щоб на ній грав вітрець колискову
І приносив мелодію в сні.
Щоб оспівував осінь чудову
І надію давав для весни.*

(Надія Красоткіна)

Калина дуже раділа своєму новому вбранню. Та одного разу налетів вітер і скинув її червону хусточку. Вона дуже засмутилась, але подружки втішали її, адже скоро прийде зима і все навколо прикрасить білим мереживом.

Так воно і сталося. Прийшла Зима, вкрила землю білою ковдрою. Усе затихло і заснуло. Заснула і Калина.

Так вона і спала, аж доки не прилетіла сорока-білобока і не сповістила всіх про те, що незабаром весна прийде. Почув це вітерець, дмухнув і розбудив усіх.

Коли почали з'являтися перші весняні квіти, навідалися на галявину лісовички, перевірити своє підопічне господарство.

– Добре перезимували наші деревця. Але стало тісно нашій красуні поміж ялин і сосен. – сказав один з Лісовиків.

– Треба її пересадити в сонячне місце. І я знаю підходяще. – промовив другий Лісовик. – У мене є знайомі в дитячому садочку неподалік, і я думаю, вони з радістю приймуть нашу Калинку до себе.

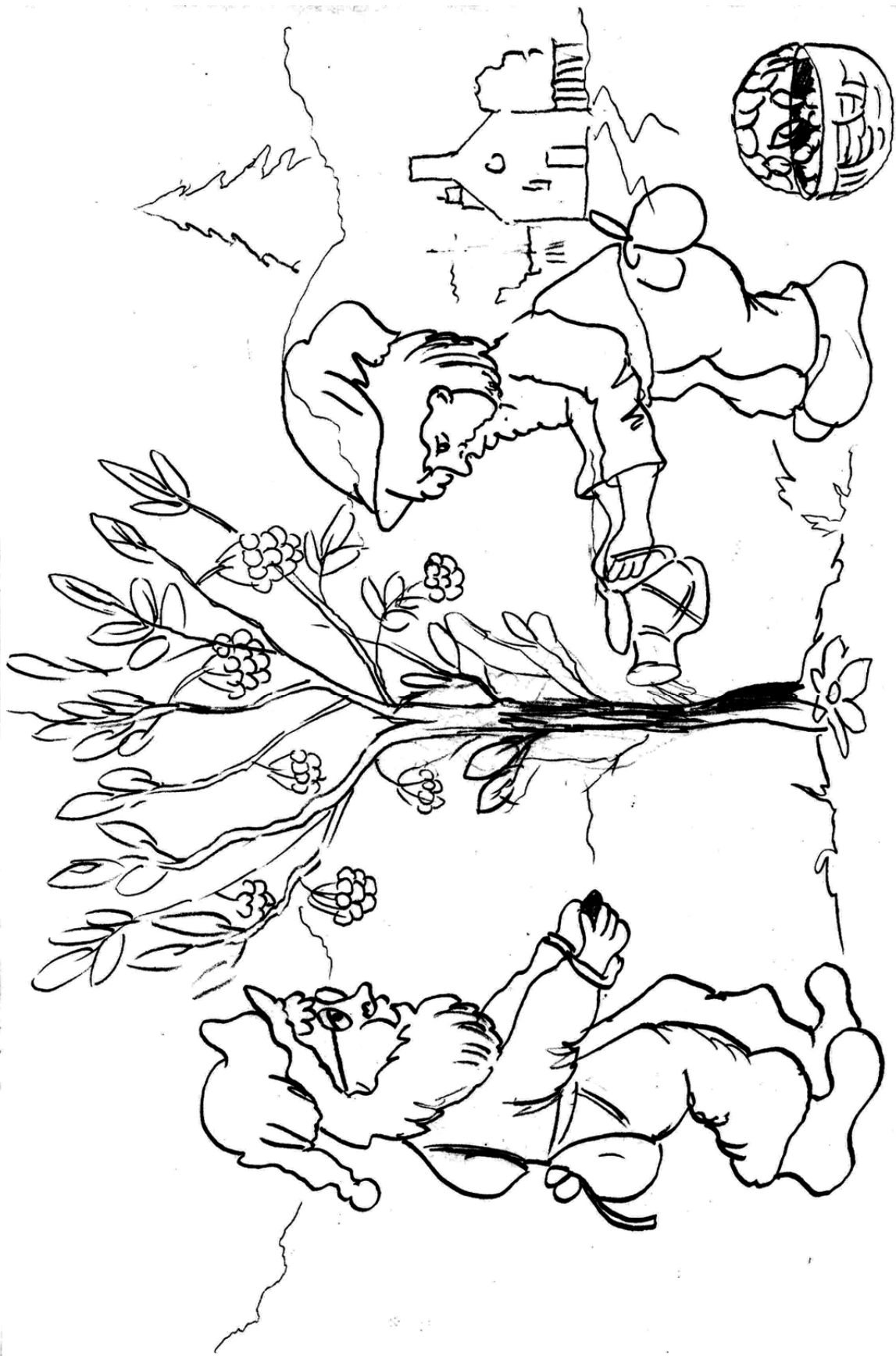
Так і вирішили зробити. Обережно викопали деревце і завезли у дитячий садок. Діти зраділи подарунку і разом з вихователем прийняли доглядати її. Щодня поливали і незабаром Калинка ожила, на ній з'явилися перші зелені листочки.

За літо вона підросла, зміцніла і дарувала дітям затінок.

Швидко минуло літо, прийшла чергова осінь і знову вдягла Калину у червону хустину. Та недовго пишалася вона своїм вбранням, як і колись, налетів вітер і скинув її, залишивши лише червоні ягідки.

Ось-ось завітає Чарівниця-Зима, застелить землю снігами, засне Калинка. А якось серед зими прилетять до неї горобчики і посмакують її смачними червоними ягідками.

І насниться їй чарівний сон, що прийшла весна, пригріло сонечко і розбудило Калинку. Насправді так і станеться. Навесні деревце прокинеться, вдягнеться у зелену сукню і зацвіте. Щасти тобі, Калинко!

«КОРОЛІВСТВО ДРУЖБИ»

В одному королівстві жили два братики – ведмедики Бо і Бонні. Разом вони об'їздили найдивовижніше королівство, пережили багато пригод. Вони завітали до печери, де жив Дракон Мерікс. Звісно, вони злякалися, але він люб'язно запросив їх у гості і уже не здавався таким злим, як розповідали люди. Мерікс запевнив, що більше не ображає населення свого королівства, але йому ніхто не вірив і не хотів з ним товаришувати. Ведмедикам стало його шкода, і час від часу вони приїздили до нього і згодом стали кращими друзями.

Далі вони поїхали в країну Фей. Вона вся була обсаджена різнобарвними квітами, у яких і жили феї. Вони радісно зустріли гостей, пригощали їх чаєм та солодощами. Коли Бонні дізнався, що Фея Флора поранила крила, то вирішив їй допомогти. Він носив воду, полагодив зламаний столик і привіз усім меду. Ведмедик був дуже веселим і добрим, завжди допомагав друзям. А ось Бо не любив працювати, мовляв, він у гостях і не буде нічого робити. Коли Фея попросила допомогти перенести коробку з прикрасами, Бо сказав, що дуже втомився з дороги. Флорі було прикро, адже вона завжди турбувалася про них.

Коли прийшла зима, королівство охопила епідемія хвороб. Звірі занедужували і потребували піклування. Дізнавшись про це, жителі королівств відразу вирушили на допомогу. Феї пролетіли тисячі кілометрів, боролися з лихими чаклунами, подолали всі перешкоди, щоб отримати найкращі ліки, аби врятувати друзів. Коли вони приїхали, Бо і Бонні лежали в ліжку. Феї лікували їх протягом багатьох тижнів, оточили подарунками, розповідали веселі історії. Коли Бо попросив принести йому меду, Фея відмовилася. Вона запитала, чому він не виявив люб'язності і чемності, коли цього потребувало. Флора пояснила, що друзі пізнаються в біді. Якщо допомагати один одному, в світі набагато простіше жити. Вона пригостила його медом і побажала приємних снів. Вранці Бо стало дуже соромно, він згадав, як Флора доброзичливо ставилася до них. І тоді він зрозумів, що не можна залишатися осторонь, коли друзі твої в біді, і попросив вибачення.

З того часу в їхньому королівстві ніколи більше не було сварок. Вони жили дружно і щасливо.

НОВОРІЧНЕ ДИВО

Був чарівний зимовий морозний вечір. Із зоряного Неба світив, підморгуючи, сріблястий Місяць. Замість зеленої травички, лежав білий, пухнастий, ще й осяяний сріблястими вогниками сніжок. У цей час Елінка з мамою поверталися додому з дитячого садочка.

Мама розповідала дівчинці про те, що білосніжна зимонька славна не тільки своїми холодними, морозними вечорами та веселими розвагами, які вона приносить малятам, а ще й чудовими святами – радісними і казковими для кожного малюка.

– Доню! І ось незабаром настане одне з найкращих зимових свят! Новорічне свято, яке скоро завітає у кожную оселю! – промовила мама своїй трирічній (крихітній) Елінці.

– Малюки з батьками, дідусями чи бабусями наряджатимуть новорічну красуню-Ялинку прикрасами – блискучим дощиком, різнобарвними кульками, гірляндами та цукерками. Коли новорічна ніч засвітить свої вогники, зіроньки та санчата зможуть легенько рухатися по сніжному покривалу, всі малята з нетерпінням чекають на це казкове диво, заглядаючи у свої віконця та маючи надію побачити чарівного Діда Мороза з подарунками.

Проходячи повз крамницю, осяяну новорічними вогниками, Елінка зовсім раптово побачила серед інших іграшок ведмедика, який стояв у віконці крамниці і, ніби підморгуючи дівчинці, чекав на її прихід. Цей ведмедик так вразив дівчинку, що для неї він був чимось більшим, ніж іграшкою.

– Матусю, будь ласка, придбай мені цього ведмедика! – із захопленням викрикнула дівчинка.

Поглянувши на доньку, як її маленькі карі оченята не зводять погляду з цієї дивовижної іграшки, мама Елінки підійшла до тітоньки-продавця, щоб придбати своїй донечці цього прекрасного плюшевого друга. Але іграшка уже чекала на свого господаря.

Вийшовши з магазину, дівчинка, з оченят якої капали рясно слізки, тримаючи маму за руку, кожного разу оберталась і дивилась на вікно крамниці.

– Доню, не плач! Ми купимо тобі кращу іграшку, ніж цей ведмедик! – заспокоювала мама дівчинку.

– Не хочу іншої іграшки! – сумно промовляла дівчинка. І знову ще дужче почала плакати.

Минуло два дні...Наближалось свято Нового року. Перед святом хмаринки щедро посипали землю сріблястим снігом, а морозець намагався, щоб його малюнки на шибках були неперевершеними.

Маленька Елінка довго не могла заснути. Вона весь час думала про свого прекрасного друга, якого залишила у вікні крамниці. Мама, щоб заспокоїти дитину, промовила:

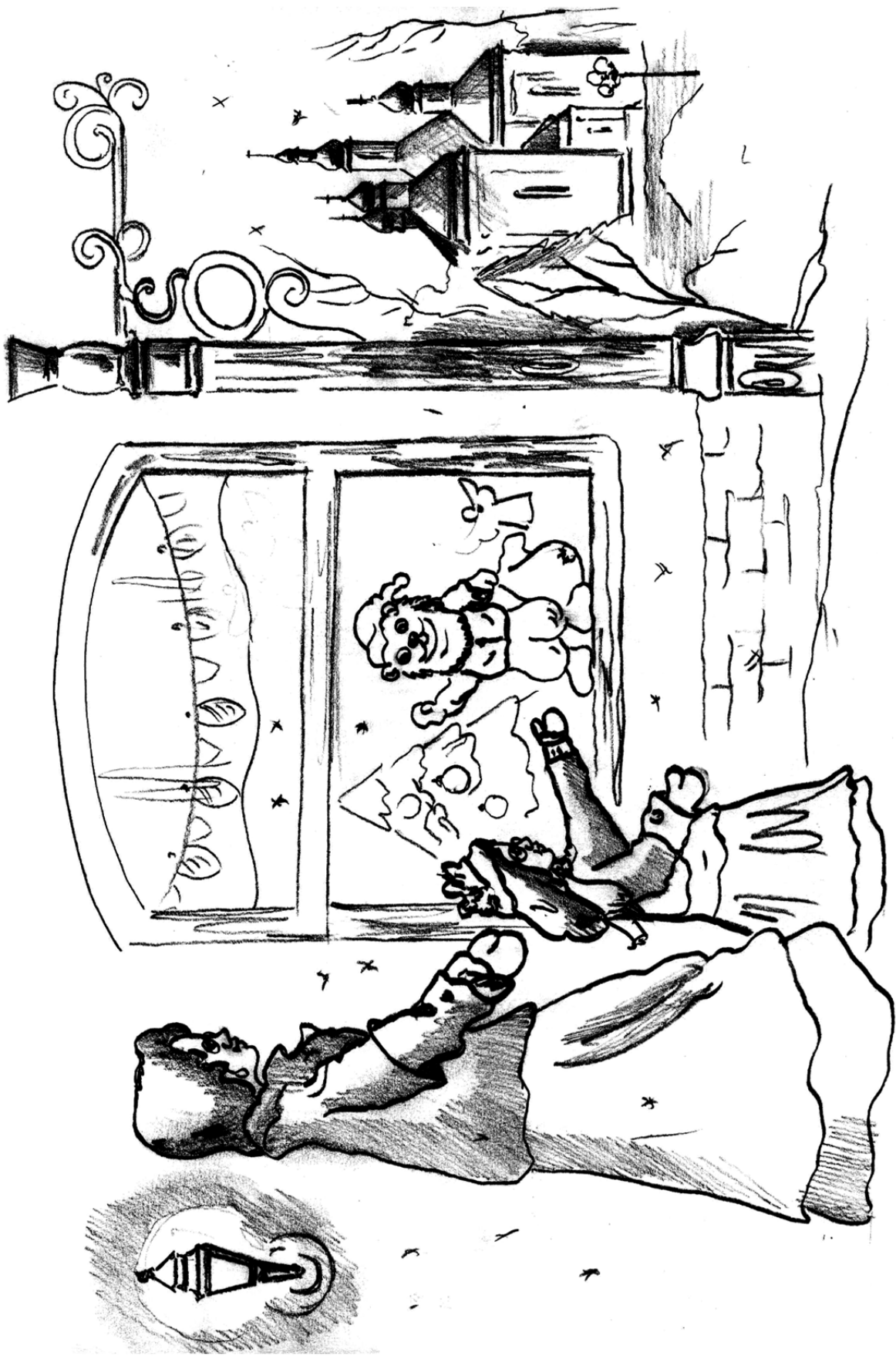
– Доню! Сьогодні чарівна ніч, коли Дід Мороз розносить діткам подарунки та кладе їх під ялинку. Тож загадай бажання, і воно обов'язково здійсниться! – посміхаючись, відповіла мама дівчинці.

Мріючи про ведмедика, солодко посміхаючись, сон підкрався до неї непомітно й Елінка заснула.

Рано-вранці гучно задзвенів у двері дзвінок. Прокинувшись, дівчинка миттю побігла вниз. Біля Новорічної красуні-Ялинки стояв той чарівний сріблясто-рожевий ведмедик, якого бачила крихітна Елінка у крамниці.

– Матусю, ти мала рацію! Усі мрії збуваються! – з радістю викрикнула дівчинка.

– Діти, Дід Мороз існує та здійснює всі Ваші бажання!!!

ЗМІСТ

Передмова	3
Бірюк Я. П. – «Здійснення мрії».....	4
Головко В. Г. – «Як троянда щастя дарувала».....	6
Лайко Ю. В. – «Круть і Верть».....	9
Литвиненко О. М. – «Подарунок другові».....	11
Норець М. В. – «Зима».....	13
Олійник Ю. В. – «Незвичайний хлопчик».....	15
Пескова А. А. – «Калинка».....	18
Харченко Х. В. – «Королівство дружби».....	21
Смолянко Ю. М. – «Новорічне диво».....	23

Віконце у світ казок

Над збіркою працювали:

Упорядник: Смолянко Юлія Миколаївна, аспірант кафедри дошкільної та початкової освіти Чернігівського національного педагогічного університету імені Т. Г. Шевченка

Автори казок

студенти 55 групи

освітнього ступеня «магістр» спеціальності 012 «Дошкільна освіта»

«Здійснення мрії» – Бірюк Я. П.

«Як троянда щастя дарувала» – Головка В. Г.

«Круть і Верть» – Лайко Ю. В.

«Подарунок другові» – Литвиненко О. М.

«Зима» – Норець М. В.

«Незвичайний хлопчик» – Олійник Ю. В.

«Калинка» – Пескова А. А.

«Королівство дружби» – Харченко Х. В.

Аспірант кафедри дошкільної та початкової освіти:

«Новорічне диво» – Смолянко Ю. М.

Літературний редактор: Сазонова Олена Володимирівна

Художнє оформлення: Субботенко Ілля Юрійович, студент 45 групи факультету початкового навчання

Підписано до друку 15.02.2017р. Формат 60x90/8

Обсяг 3,5 ум.-обл. друк.арк.

Наклад 30 прим. Зам. 214

ФОП Баликіна О.В.

м. Чернігів, пров. 1-го Травня, 2

Тел.: (046) 610-424

zakaz@printcentre.pp.ua